

hlasně s odvolacím návrhem, jenž odůvodněn byl právě tím, že z ohledem na čl. 112 obch. zák. nebyla věc správně posouzena, ač odvolatel v první stolici namítal, že žalovaného žaluje právě proto, že jest veřejným společníkem obchodní společnosti, jež jest vlastnící auta.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Rekursu nelze přiznati oprávnění. Stěžovatel se poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež nebylo vyvráceno vývody rekursu. Jest správné, že žalobce odůvodnil žalobní nárok tím, že stěžovatel jest vlastníkem auta, avšak za sporu také uplatňoval, že by stěžovatel ručil za úraz jako veřejný společník firmy, kdyby bylo pravdou, že auto patří firmě A. a syn. Myné jest proto tvrzení stěžovatelovo, že zůstal žalobce očividně jen při základně v žalobě obsažené, od které se prý neuchýlil. Stěžovatel tvrdí, že vlastníkem auta jest firma a že by tato ručila za následky úrazu. Je-li tomu tak, jest přisvědčiti odvolacímu soudu, že žalobce jest podle čl. 112 obch. zák. oprávněn žalovati stěžovatele jako veřejného společníka této firmy, poněvadž veřejní společníci ručí za všechny závazky společnosti — ať jsou jakékoliv, neboť zákon v této příčině nerozlišuje —, solidárně a celým svým jměním. Tomuto zákonnému ustanovení a § 891 obč. zák. odporuje proto názor stěžovatelův, že by mohla býti žalována jen společnost. Netřeba řešiti otázku, zda veřejná obchodní společnost jest samostatný podnik právní, poněvadž na řešení této otázky není použití čl. 112 obchod. zák. nijak závislé. Ani ustanoveními automobilového zákona, ani ustanovením § 11 ex. ř. nebylo nijak pozměněno ustanovení čl. 112 obchod. zák.

Čís. 12578.

Domáhá-li se pachtýř nemovitosti na propachtovateli náhrady škody, ježto mu exekucním prodejem pachtovní nemovitosti bylo znemožněno dále ji užívat, jest na něm, by tvrdil a prokázal, že exekucní prodej pachtovní nemovitosti byl zaviněn propachtovatelem, jinak jest odkázán jen na případné odškodnění podle § 227 ex. ř. z nejvyššího podání.

(Rozh. ze dne 4. května 1933, Rv II 763/31.)

Žalobu pachtýře hostince proti propachtovateli o náhradu škody, ježto mu exekucním prodejem hostince bylo znemožněno další provozování hostinské a výčepnické koncese v onom hostinci, o b a n i ž š í s o u d y zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Žalující strana uplatňuje nárok na náhradu škody, který jí vznikl tím, že exekucním prodejem hostince žalovaného, který měla propachtovaný, bylo jí znemožněno další provozování hostinské a výčepnické koncese v tomto hostinci. Žalobkyně neuvedla nic, z čeho by bylo patrné, že žalovaný zavinil tento exekucní prodej svého hostince. Poněvadž exe-

kučním prodejem hostince bylo žalovanému znemožněno plnění pachtovní smlouvy, není povinen podle § 1447 obč. zák. plnit smlouvu. Žalobkyně nemůže žádati náhradu škody, pokud netvrdí a neprokáže, že tato nemožnost plnění byla žalovaným zaviněna (§§ 1294, 1295 a § 1311 obč. zák.). Ježto žalobkyně zavinění žalovaného v řízení před první stolicí vůbec netvrdila, bylo žalobu již na základě údajů samé žaloby zamítnouti, aniž bylo potřebí prováděti nabízené důkazy.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalobkyně napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci, leč neprávem. Při dobrovolném zcizení propachtované věci ukládá § 1120 obč. zák. propachtovateli, by dal pachtýři plné zadostučnění, když pachtýř musí novému nabyvateli ustoupiti. To jest odůvodněno tím, že propachtovatel sám si zcizením věci znemožnil splnění svých smluvních povinností. Tohoto důvodu však není, byl-li pachtovní předmět prodán ve vnučené dražbě, poněvadž vnučená dražba nezávisí na vůli dlužníkově. Že pachtovní předmět byl prodán ve vnučené dražbě, je o sobě důkazem, že propachtovatel nemá viny na nedodržení smlouvy. Chce-li pachtýř žádati na propachtovateli náhradu, musí tedy dokázati zvláštní jeho zavinění na tom, že k dražbě došlo, jinak je odkázán jen na případné odškodnění podle § 227 ex. ř. z nejvyššího podání.

Čís. 12579.

Exekuci podle § 294 ex. ř. lze vésti i na nájemné teprve v budoucnosti dospívající, a to i když nájemní smlouva nebyla sjednána na určitý čas. Soudcovské zástavní právo získané zabavením nájemného nezaniká prohlášením konkursu na jmění pronajímatele.

Předpisů exekučního řádu, podle nichž exekuce povolená před zahájením vnučené správy nemovitosti pronajímatele na nájemné, splatné teprve budoucně, pozbývá právního účinku poznámkou správy, pokud se týče odevzdáním nemovitosti vnučenému správci a má býti na návrh zrušena (§§ 103, 119, třetí odstavec, ex. ř.), nelze použítí obdobně při prohlášení konkursu na jmění pronajímatele.

(Rozh. ze dne 5. května 1933, R I 347/33.)

Dne 19. března 1932 byla povolena k vydobytí peněžité pohledávky exekuce zabavením pohledávek z nájemného příslušejících dlužníku proti nájemcům v domě čp. 280. Dne 16. června 1932 byl na jmění dlužníka vyhlášen konkurs. Soud první stolice k návrhu správce konkursní podstaty zastavil exekuci podle § 39 čís. 2 ex. ř. Rekursní soud zamítl návrh správce konkursní podstaty, by byla exekuce zastavena.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.